

Prendre el nom de Déu en va

Dg, 24/01/2010 per Jesús Renau

[Visió positiva](#)

En alguns titulars i comentaris de diaris que parlen sobre els terribles fets d'Haití ha sortit el nom de Déu. "Dormia Déu en el moment del terratrèmol?.. On era Déu mentre tanta gent moria? ..És propi d'un Pare Bondadós consentir una realitat tan terrible?"

En el fons d'aquestes expressions es venia a dir que Déu no existeix, car de ser-hi el seu Amor no haguera permès un desastre d'aquesta magnitud. Com un Déu Amor pot permetre que els seus suposats fills i filles estiguin morint per milers?

Una senzilla pregunta: si Déu havia d'intervenir per evitar aquest terratrèmol... lògicament ho havia de fer també en altres desastres naturals com inundacions, devastacions a causa dels volcans, incendis, tempestes de vent...

I encara més. No havia d'intervenir per evitar els crims, les matances per causes racials, les guerres, les bombes atòmiques sobre el Japó, els camps d'extermini, les pandèmies, les mateixes malalties doloroses, els accidents d'aviació.... en fi tot el dolor i el mal sobre el seus fills?

Però seria aquest món el que és ?

Si us plau, no siguem tan fàcils, i més en gran titulars de prendre el nom de Déu en va, intentant evadir-nos d'un món en evolució, d'unes injustícies estructurals explotadores, d'una gran manca d'acord en els temes del canvi climàtic, d'un us selectiu del negocis farmacèutics o del fet de que depèn del grau de desenvolupament d'un país el grau de desastre natural. Un terratrèmol de 7 graus no representa el mateix en al Japó que a Haití.

Atribuir a Déu la responsabilitat del fets és un recurs ridícul, superficial, poc respectuós per les víctimes i per a tots els que estan arriscant la pròpia vida per salvar-los de les runes i de la fam. És una justificació demagògica d'un ateisme gens filosòfic

L'article del Josep Mària, publicat fa uns dies a La Vanguardia amb el títol "[Jesús a Haití?](#)" era força lúcida per il·luminar com des de la fe cristiana Jesús hi era present en les víctimes i en la donació generosa de tanta gent del món.

Pels creients ens cal recordar que el nostre Déu va ser clavat a la creu, va ser perseguit pel poder cregut i despòtic de la seva societat, i que molts dels que passaven per sota de la creu deien, "si és el fill de Déu que baixi de la creu i creurem en Ell !". Certament Déu el va salvar a la matinada de Pasqua, respectant abans i dolorosament aquella llibertat capaç de fer el mal o de desentendre's en front del mal del altres.

Vivim en aquest món concret, ... no prenen tan fàcilment el nom de Déu en va; ja és Ell l'esperança certa del progrés moral i la renovació dels cors. Una esperança que cal manifestar en l'esforç alliberador i intel·ligent per millorar i humanitzar la natura i la humanitat.